

дрѣмка издаватъ присѣтствието си. Пихъ черно турско кафе. Отидохъ си въ стайката. М а н г а л ъ съ вжглища. Вечеряхъ въ стаята — постъ — нѣма друго освенъ риба, дребнички рибчета въ пиперлива чорба, цѣла паница съ голѣма първобитна тенекиена лъжица и черенъ мекъ хлѣбъ. Яде се цѣла in toto, ядохъ колкото можахъ, отъ страхъ предъ *orients indigestions*; ханджията я хвалѣше, че е сладка, вкусна. Отъ ношно гърне и нуждникъ, разбира се, нито следа. Нанесохъ бележитѣ си.

Около 9 ч. изгасихъ и легнахъ съ връхната си дреха съ качулка на глава на одъра, ботушитѣ си събухъ, ала къмъ заранята поради пронизващия студъ пакъ ги обухъ. Лошъ кибритъ. Тъмна нощъ. Валѣше първиятъ снѣгъ — на заранята всичко бѣше бѣло и студъ. Отъ 4 ч. шумъ въ хана. Станахъ.

Приготовление. Еврейчето впрегна. Пихъ черно кафе. Утринна тъмнина, газови фенери, омиване съ поливане като въ Сърбия; вѣнка влага и калъ; смѣтката 1 франкъ.

Сжбота, 8 ноемврий. Отпътувахъ рано на 6 и пол. ч. и пристигнахъ на 9 ч. въ Берковица. Снѣгъ, кална каша по шосето, по-късно все повече и повече снѣжна, въ която бърже и тихо напредваме. Минахме рѣка Огостъ по простъ дървенъ мостъ; край две села. Снѣгътъ валѣше. Ханджията бѣше съ мене вътрѣ въ файтона; руски разговоръ съ него. По-крити съ снѣгъ поля, храсталацитъ отначало само слабо посипани; следъ това по клонетѣ, най-после снѣгътъ на цѣли грамади по шумацитѣ. Уединени дървета по нивята. Догонихме много кираджийски кола; возятъ всѣкакви културни потрѣби отъ Ломъ за София, желѣзна печка, билиардъ, мебели, бира и т. н. Мъгла, по-нататъшнитѣ дървета въ мъглявъ фонъ; близкитѣ склонове на хълмоветѣ, бръгове и тераси не се виждатъ.

Вървимъ по долината на Бързя (притокъ на Огостъ) нагоре. Предъ първия мостъ въ долината на Бързя *Morgenhauchorffer* подъ дърветата, липова гора. Въ лѣво Йончовъ ханъ, голѣма проста барака. Минахме пакъ отъ другата страна на рѣката. Каква ли ще да е тукъ красота лѣтно време, въ хубавъ слънчевъ день, когато е всичко живо и зелено — на конь презъ това мѣсто!

Берковица. Голѣмо село, дълги улици, нищо забележително, надписи и цифри по къщата. Часътъ е 9. Слѣзохъ въ хотела на една сръбкиня. Решихъ да потърся поета, сега председателъ на окръжния сждъ, Вазовъ. Отидохъ на пощата, нѣмски говорещъ чиновникъ (сърбинъ?). Стражари ме заведоха при Вазова, тъкмо заседаваше окръжниятъ сждъ, членоветѣ въ европейски и селски дрехи. Вацовъ вчера вечеръ телеграфиралъ на Вазова тукъ, че пристигамъ; полицията ме чакала отдавна, до полунощъ — намѣрили ми частна квартира. Съ Вазова отидохме въ хотела и тамъ съ него нѣколко минути говорихме за поезия, литература, новобългарската по-